

Húsvét vigíliája 1997.

A mi életünk éje,
gyengeségeink és botladozásaink élete,
ez az éjszaka a mi reményeink éjjele.
Mennyi és mennyi reménybe kapaszkodtunk bele,
és hányszor ellobbant szívünk öröme,
és reánk borult ridegebb hideg,
és mélyebb lett az éj,
és megkísért minket halálunk rettenete.
Ezen az éjszakán,
életünk mély éjjelén,
íme, felragyogott a fény.
Meleget áraszt és világot,
és világokat gyűjt egybe legyőzhetetlen ereje,
- Krisztus feltámadt.
Ő a lobogás,
Ő az erő,
és Őfelette nincs hatalma halálnak.
És szétoszlatta a sötétséget,
győzött,
és győzelmét megosztotta teveled ebben az éjben,
életed minden reményében,
és minden reménytelenségében,
minden örömeben,
és minden fájdalma közepett.
Ő, az Egyetlenegy,
Ő a Meleg,
Ő a Szelíd,
Ő a Fény,
és a lelkedben viseled a hitet.
Jézus a lobogó Remény,
e világító Fény,
a te életed lett.
Ő lett a te szíved,
és Ő a te hited.
Ez az éj - szent ez az éjszaka,
Fénnyel van tele,
és Élettel,
és Örömmel tele minden fájdalom közepett.
Krisztus a tündöklő Remény,
Krisztus a legyőzhetetlen Élet,
Krisztus a te üdvözítő Istened.
Ezen az éjszakán,
amikor a mi Urunk, Jézus Krisztus a halálból Életre támadt,
ezért az Anyaszentegyház hívja,
hívja és meghívja az egész világon szerte élő gyermekeit,

hogy virrasszanak és imádkozzanak,
hogy teljék meg hittel a szívük, és reménnyel a lelkületük.
Hogy életük lángra lobbanjon,
hogy Krisztus közelsége töltse meg örömmel az életük.
Így emlékezünk Urunk húsvétjára,
ezért hallgatjuk Isten igéjét,
és megünnepeljük Krisztus halálát, az üdvözítést,
és feltámadását, a mi hitünk reményét.
És mi ekkor remélhetjük,
hogy győzött Krisztus a mi halálunk felett,
mi pedig részt veszünk az Ő életében,
és együtt élünk Ővele az Istenben.

Amikor most gyertyánkat a húsvéti tűzről meggyújtottuk,
Krisztust, a Lángot visszük magunkkal.
Bevisszük a keresztlő kápolnába,
és ott ünnepeljük meg a világ Világosságát,
Krisztust,
a feltámadott életet.

Kedves Hívek!
a húsvéti vigília,
a titkok ünnepe,
arra tanít,
hogy titok, mélységes és megrendítő,
fel nem mérhető,
de szívünkbe beleférő,
és a mi hitünkkel átölelt valóság amit Isten tesz nekünk.
Isten tettei,
e titokzatos éjszaka tényei.
Őt ünnepeljük,
Őt álljuk körül,
Óróra énekelünk,
és Őhöz imádkozunk,
az Ő tekintetébe mélyed el elmélkedő szemünk.
Ő, a titokzatos,
a közeli,
mert közel van mégis,
és titokkal teljesen.
Krisztus Ő,
a holt az Élő,
a szent Isten,
a Kereszten Fügő,
a Feltámadott,
a Mennyei,
- és itt van mivelünk.

A mindennapok vándora Ő,
a mi vándorutunk hűséges jóbarátja.
Mindig - szüntelen mindig fogja a mi kezünk,
és mi tudjuk, kibén reménykedünk.
Titokzatos Isten Ő,
az alászállott,
a magasztos,
a felmagasztosult,
a hűséges.
és nagyobb, mint a mi szívünk.
Nagyobb, és megmérhetetlen,
mint a mi elménk minden erője,
hogysésem képes volna belátni Őt.
Mégis a mienk,
mégis jól tudjuk Őt,
jól tudjuk látni és megérteni,
tudunk Belőle élni, és Ővele,
élni Ővele.
A titkok éjszakája ez,
titok a fény, ez éjszaka első ünnepe,
a fellobogó tűz, mely a hideget oszlatja szét,
s az éjszaka sötét függönyét szabja el,
és átveszi az uralmat a mindenség felett.
Fény, áradó Meleg - Krisztus itt,
az erős,
a hűséges Úr.
A feltámadott,
a diadalmas a halál felett.
A Fény ünnepe ez éjszaka első ünnepe,
a fellobbanó gyertyafény,
a szüntelen táplált meleg,
soha nem fogy el.
Krisztus az Élet kenyere,
Krisztus a Láng viasza,
Krisztus a létezés ereje.
Titkok éjszakája ez,
és az első ünnep a fény titkai,
Krisztus jár itt előttünk e fény jeleiben,
és ez az éj Krisztus éjjele lesz.
Ez az élet a mi emberségünk élete,
Krisztus útja lesz,
az Ő fénye lobogja be.
Ott lobog egy gyertyaszál,
a mi létünk mélyeiben,
és szétoszlatta minden félelmeink.
És megtölt,
megtölti örömmel a szívünk,
és erővel és bizalommal van tele,
és halhatatlansággal,
fénnyé változunk át ezen az éjjelen,

Krisztus lobogó lángja feltámaszt minket is.

Ter 1,1-2,2

Látod?

Te valóban látod, Istenem, ezt a világot.

Mennyi hegyek!

Milyen mérhetetlen rengetegek!

Mekkora bémúlt fájdalom!

Ők mind-mind,

hogy térdet hajtsanak Teneked,

vágyódva kiáltanak,

némán, hangtalan,

látod?

Te számba veszed minden rög sírását, Istenem,

és minden vágyat.

Mennyi tengerek,

hogy a Te kezéd csókolják meg, Istenem,

szüntelen hullámszanak,

és hullámaik szárnyaszegetten törnek meg a szirteken,

milyen keserűek szüntelen,

látod?

Látod, Istenem, minden csobbanásaik?

A vizek minden lélegzete a Te szemed előtt lebeg,

és az ég rajai, a madarak, a seregek, mennyit röpdösnek szüntelen!

Szállnak, és Téged keresnek,

Teutánad vágyakoznak.

Te látod az Ő útjaik?

És Te minden madárnak a rejtekét ismered?

Minden önmagukba megbúvásukat?

És a csúszómászók hemzsegnek,

nem Teérted vannak ők, Istenem?

Nemde Tebenned remélnek szüntelen?

És Te ismered az ő kínjaik?

Te látod az ő lelketlen lelküket?

Csupasz semmisségüket?

Teneked béget esztelen barom,

és kiált,

Tehozzád kiált,

Téged keres,

hogy a Te kezedet nyalja meg.

És tombol,

és pusztít,

és orkánok zengenek,

pedig csak Teneked vannak hangjaik,

és Te látod őket, Istenem?

Te látsz mindeneket.

És az én lelkemet hány,

hány és hány fények és elárvult remények,
amilyeneket csillagok küldenek,
és szétszóródnak céltalan.
Te látod az én életemet, Istenem?
Te egészen?
Teljesen?
Ismered az én szívemet?
Mert ennyi elég, hogy jó legyen,
csak Te láss, Istenem!
Csak tudj Te, Mindenem!
Csak a Te fényedben,
a Te szemednek áldott sugarában létezni, hogy lehet?
Csak a Te Lelked,
csak lebegj felettem!
Csak Te teremts meg engemet!
Csak Te teremtsd meg az éjeket!
És teremts Te fényeket!
Csak Te adj határt,
Te szabj teret,
és korlátokat csak Te állíts fel Istenem!
Ó, Áldott!
Akit megver a Te kezed, ó, milyen boldog!
Akit Te korlátozol, Istenem,
csak Te adj tágasságot énekem!
Célom csak Te lehetsz,
és Teérted szüntelen küzdenem,
kiáltanom a Te neved némán,
és értelem híján,
vak szemmel néztem Tégedet csak,
mint a koldus kisgyerek a Te lábodnál, Istenem,
csak Téged átöleljelek!
És ha nincs kezem - csak Te láss!
Mert a Te fényedben lebeg,
lebegnek mindenek,
és a Te fényedben énekelnek hegyek,
és a Te tündöklő szemedben nem hiába fáradnak a tengerek,
és a fények, csillagok miriádjai nem szűnnek meg sohasem,
nem vesznek el,
és a porszemek,
lehulló madár,
és elszáradt fűszál,
Tebenned nincsen halál.
Az Élet Istene vagy,
az Élet vagy Te, Istenem,
a Fény vagy,
Te az Öröm.
Tebenned létezni tehát,
a Te fényed teremtet meg engemet,
a Te igéd, a zengő beszéd,
a Szeretet, a kiáradt meleg,

a Jelenlét,
a Te Lelked, átítat, mint a forrás,
és fölnevel és napot ad,
és a napoknak Te adod meg ételük.
Te látsz,
a Te szemed,
Te valóban látod a lelkemet.
Ó, áldott Teremtő!
Áldott Istenem!
Ó, áldott Létező!
Ó, én Életem!
Ó, áldott Örömem!
Milyen nagyon,
milyen nagyon jó vagy Te énnekem!

Ter 22,1-18

Igen, Te gondoskodtál,
gondoskodó Isten vagy.
Valóban ott voltál a hegyen,
ott voltál, ahová hívtál,
ott álltál a bokor megett,
és észre nem vettelek,
de Te tudtad a történetet,
előre tudtad.
És Te kezdedben tartottál minden részletet,
Te irányítottad,
és Te tudtad, amit nem tudott az én szívem.
Te tudtad - annyi útnak annyi görbületét,
és Te tudtad, mennyire egyenes,
Te tudtad, hogy egyenes az út,
Te tudtad, hogy Tehozzád vezet.
Te mindent tudtál,
és gondoskodtál,
a Te tudásodban,
a Te mindent ismerő,
mindenről tudó jóvoltodban,
Tebenned minden út egyenes.
Mert Te a kezdedben tartod a történetet,
és Te végestelen végig ott vagy a történetek útján.
A hegy oldalán is ott voltál,
ott voltál, amikor Izsák kérdezett,
és csak Te tudtad a választ - de Te tudtad.
És a Te tudásod békét áraszt,
és megbékélt Ábrahám hánykódó szíve,
és Izsák riadt tekintete,
Te közöttük álltál.
És Tebenned békét találnak, akik Tebenned remélnek.

Te nemcsak megpróbáltál,
Te nemcsak elvettél sokat,
hanem odaadtál,
és Te többet adtál, mint amennyit elvehettél volna,
Te önmagadat, ó áldott Áldozat,
Te önmagadat ajánlottad fel az oltáron,
és nekem adtad magadat.
Te magad a Szeretetet vagy,
és egész magaddal szerettél,
mielőtt még szerethettelek volna.
Mit is adhattam volna én?
Mit is, ajándéku!
Mivel is nyújthattam volna én bizonyítékot?
Te egész önmagad vagy az IGEN.
Te egész önmagaddal szerettél engem, Istenem.
És Te egyedül Te tudod ezt a történetet,
hiszen Te vagy a Történet,
Te végtelen Szeretet.
Ki lát át Téged, Te Mélységes?
Te Megfoghatatlan,
Te Fenséges,
ki ismeri meg a Te édes titkaidat?
Én mégis Tebenned járom minden utamat,
én mégis Tebenned remélek,
hogy Te,
egyedül Te tudod a történetet.

Kiv 14,15-15,1

Igen, Te átvezetted őket a tengeren,
Te megmentetted őket.
Szabadító Isten VAGY,
és Te hazavezetted őket,
Te adtál nekik földet,
erős a Te kezéd, hatalmas Istenem.
Te átvezetted őket a tengeren,
de az a tenger nem Te magad voltál?
Hogy Téged elérjelek,
nemde Teelőled kell megmeneküljek?
Te végtelen,
Te rettentő Istenem.
Én, porszem semmi-sem,
hogya Tied legyek,
- ez hogyan lehet?
Hogy Téged elérjelek,
nem Teelőled kell megmeneküljek?
És Te mégis átvezetted őket a tengeren,
Te megszabadítottad őket Te önmagad hatalmától,

Te rettentő emésztő Tűz,
Te hajlíthatatlan Fenséges,
Te önmagad irtózatától olyan szeliddé lettél Te.
Te magad vagy az én ösvényem,
önmagadon át,
hogy önmagadba,
e megközelíthetetlen bensőbe bevígy engem.
Te magad vagy erős fal,
oltalmazó bástya vagy önmagad ellen.
Te magad vagy az irgalmas, jóságos Isten,
és önmagad arcát takartad el önnön véreddel,
hogy megmeneküljek.
Igen, Te voltál a tenger,
és Te voltál a védelmező pajzs azok mögött,
akik a tengeren átkeltek.
Te önmagad tetted meg az én üdvösségemet,
Te magad vagy az Üdvözítő.
Te magad vagy a Cél, ahova elérek,
és az Út, hogy Tehozzád igyekezzek.
Te magad vagy a Trón, aki elé lépek,
és Te vagy az én Szószólóm,
Te esdekelsz érterem.
Te magad vagy az Ajtó,
önmagad ajtója vagy.
Te nyitottad ki énekem önmagad,
és soha be nem zárod,
és nekem mindig szabad belépnem Tehozzád.
És én Teveled úgy beszélek,
ahogy a barátok beszélnek,
én, a porszem, az ember, nem is érzem,
- Te Fenséges, nem ijesztesz rám,
mert utat nyitottál Te énekem önmagadban.
Te Tenger, és fallal oltalmaztál,
és előttem vonultál,
és eltakartad rettentő orcád előlem,
és felhőben jártál mögöttem,
és Te magad vagy, aki rám nem rohantál.
Milyen Jóság vagy, Isten!
Milyen Jó énekem Tebenned élnem!

Iz 54,5-14

Íme, drágakövek,
zafír falak,
kristály kapuk,
színarany utak,
íme - Élet, életek,
Istenem, Te vagy az én Jeruzsálemem.

Te Gazdag,
Te Szépséges,
Te Fényes,
Istenem, a Városom vagy nekem - a Házam.
Te vagy az én Otthonom.
a hazám vagy.
A Kánaánom - milyen mézzel édes!
Milyen jó énnekem Tebenned élnem!
Milyen gazdag,
milyen boldog a Te gyermeked!
A Te házában a béresek dúskálnak,
- milyen bőkezű vagy Te!
És Te vagy,
valóban Te vagy, Isten, a Város.
Éhezők étele vagy,
és sírók vigasztalása,
és bőkezű vagy a szegényekhez.
És Te osztogatod kincseidet,
íme, drágakövek,
milyen szép stólával,
milyen hímzett albával öltöztetél fel,
- a Te ruháddal!
Milyen lakomával vendégeltél!
Te vagy a lakoma vígsága
- ének és éték.
Te vagy a ház Gazdája,
Te a Biztonság vagy,
és Te vagy a Jósága,
Melegség és Oltalom vagy, Isten,
Védettség vagy - a Te öledben lennem.
És Békesség vagy,
és Kincs vagy - drága Kincsem,
Gyönyörűségem, Isten.
És Bőség vagy,
Te vagy a tizenkétszer termő fák ága,
és Te vagy szőlőhajtások szőlőtöve,
Te vagy minden életek Élete,
mindenek Tebelőled léteznek, Istenem.
Íme, drágakövek,
zafír falak,
kristály kapuk,
íme, az Isten,
íme, a tenéked olyan bőkezűen önmagát kiosztogató Isten.
Ő önmagában adott teneked helyet,
Ő a fényes Isten,
Ő a Város,
Ő az Élet,
Ő a Fény.
Ő az Élet,
szegények Étele Ő,

és szomorkodók Vigasztalása,
és csillogó öröm Ő a könnyező szemnek,
íme, drágakövek.

Iz 55,1-11

Igen, csak jöjjetek és merítsetek,
merítsetek ingyen,
és életetek legyen.
Isten maga bátorít engem,
Ő hív,
és Ő emel fel.
Ő keres meg,
és sebeimre Ő ad gyógyító kenetet.
Isten maga jön hozzám,
olyan Ő, mint a pásztor,
- gondját viseli minden juhának.
Olyan Ő, mint az orvos,
- meggyógyítja a magatehetetlen bénát.
Olyan Ő, mint az én jóbarátom,
Isten maga jön hozzám,
és Ő maga ad nekem bátorságot,
hogy Hozzá lépjek,
és hogy kérjek,
és kinyújtja kezét énnekem,
és csordultig van ajándékkal.
Kinyújtja kezét énnekem,
és megsimogatja az én fejem,
bátorságot tölt az én tagjaimba,
és az én szívemben nincsen félelem,
semmi sem választ el Tetőled, Istenem.
Békesség van,
igaz békém van énnekem Teveled.
Olyan vagy, mint a pásztor,
- mégy előttem,
és jó legelőre vezetsz engemet.
Olyan vagy, mint a pásztor,
- hazavezeted az eltévelyedetteket.
Olyan vagy, mint a pásztor,
- őrzöd az én békességemet.
És életedet odaadtad az én életemért,
hogy Életem legyen.
És bőségesen adtál Te énnekem Életet,
magadéból osztottál kincseket,
önmagadat adtad, hogy ételem legyen,
ételem a Te örömed.
És forrást fakasztottál az én szívemben,
mert hittem Neked,

és a forrás nem apad ki sohasem.
Olyan bőkezű vagy Te,
olyan önfeledt,
olyan Jóság, Istenem.
Te magad hívtál,
Te magad adtál bátorságot nekem,
bátorrá tettél és önfeledtté engemet,
hogyan Hozzád menjek.

Bár 3,9-15.32-4,4

Mennyit tanítottál!
Mennyi világosságot adtál!
Soha nem hagytál, tanácsalant, egymagamra,
beszélgettél velem szüntelen.
Igazság Istene,
bölcsh Mesterem,
milyen titokzatos fény a Te kezed intése,
milyen titokzatos,
és milyen fényes!
Hányszor intettél meg!
És nem engedted tévelygéseimben megmaradnom,
hányszor ébresztettél fel!
Sürgöttél,
hányszor fenyítettél meg!
És a Te áldott nehéz keziddel a jóra ösztökéltél,
világosság Istene!
Tanító Mesterem!
Utat mutattál nekem,
és az ösvényt, amelyik Hozzád vezet,
a Te titokzatos kezed elém rajzolta életem.

Ez 36,16-28

Szent vagy,
valóban szent,
szent Isten.
És a Te szentséged nem ismer korlátokat,
előtted határok nincsenek.
És Te meghaladod minden gondolkodásomat,
Te felülmúlsz minden elképzelésemet,
Te túlélsz,
- önmagadnak hogyan is volnának korlátai?
Hogyne is jöhetnél el egészen énhozzám, Istenem?
Hogyne lehetnél Te énvelem?
Hiszen szent vagy Te,

és a Te szentséged nem ismer korlátokat.
Megszenteltél,
igen, Te teszed meg azt, hogy szent legyek.
Igen, Te teszed meg azt,
hogy életemben jelen legyen a szeretet
- a Te életed.
Hogy a Te fényed,
Te Szépséges,
Te tündöklő smaragd,
zafír kapuk,
Te színaranynál ékeőbb,
hogy a Te gazdagságod az én városom legyen,
hogy Benned éljek.
Egyedül Te kötöd meg a szövetséget,
örök és elszakíthatatlan egységet kötöttél meg.
Azt akartad, és megtetted,
hogy a Tied legyek,
öröktől akartál.
És Te, Hatalmas, titokzatos csodákat alkottál,
Te halálból Életre hoztál,
megszólítottál és hívtál.
Jöttem Hozzád,
szavadnak izzó ösvényén jártam,
- ahogyan tanítottál,
ahogyan vezettél engem,
előttem jártál.
Jártál előttem,
és karodon hordoztál, hogy eljussak Hozzád.
Te megteszed, Te Szentséges,
előtted korlátok nincsenek,
Te nem ismeresz lehetetlenséget.
Te megteszed, hogy kiáradj rám,
mint áradó folyam, elborítottál.
Te megteszed hatalmas csodáidat, üdvözítő Istenem.
Vak szememmel, Te megteszed, hogy lássalak.
És kövessék Téged,
menjek utánad,
és mindig ott legyek Teveled,
és hogy Tenálad éljek,
hogy Veled maradjak egy egész,
egy végtelen léten át.
Éjszakában?
Vagy titokban jöttem Hozzád?
Titkos ösvényen?
Amikor senki sem láthat?
De Te voltál az én éjjelem,
és az ösvény Te voltál.
És az úton, amelyiken jártam,
és Te voltál a társam,
és amikor Hozzád jutottam,

persze, hogy megtörted kenyered énnekem.
És persze, hogy már lángolt az én szívem,
tudtalak Téged,
ismertelek, Istenem.
És ott maradtam Tenálad,
Tenálad maradtam egy egész éjjelen,
mindig ott voltam nálad.
És Tetőd soha el nem szakadnék,
mert Te kötöttél meg,
mert önmagadhoz kötöttél, Te Szentséges.
Kírádtál rám,
a Te életed kenyere Te megosztottad énvelem.
Persze, hogy megteszed Te,
Te mindent megtehetsz,
Szent vagy,
és a Te szentséged nem ismer korlátokat.
Kírádtál tehát,
hatalmasakat alkottál,
szövetséget.
Te az én béna tagjaimba erőt adtál,
hogy hordozzalak Téged,
Te Hatalmas,
Te Végtelen.
Te erőt adtál énnekem,
a Te erődet.
Te egy voltál énvelem az én tetteimben,
s azért az én tetteim valóban fölérik az eget,
valóban üdvösségek.
Tebenned élek,
mert Te tetted ezt.
Te vagy a szövetség Istene,
a békesség Istene vagy,
az egység Istene.
Békét és egységet akartál,
eggyé font két kezet,
- a Tiédet és az enyémet,
és Te tetted ezt.
Szent vagy,
Szent vagy minden tetteidben,
Szent vagy,
és Áldott,
üdvözítő Isten.

Róm 6,3-11

Krisztus halála,
- nem Te vagy az Élet?
Krisztus halála,

- nemde Te halhatatlan vagy?
Krisztus halála,
- nemde Tebenned élek?
Te teremtettél meg,
Te vagy az Isten.
Te lebegtél ott felettem,
és láttál engem,
láttál minden elesésemben,
tudtad, hogy elvesztem.
Krisztus halála,
- Te kerestél engem, jöttél,
utánam jöttél,
és vállaidra Te fölvetted,
nehéz keresztet, sebeket viseltél.
Krisztus halála,
- Te tanítottál engemet,
mert kiáradtál reám, Te Szeretet.
Világosságom voltál,
és fény az életem útján, ösvény,
Te vagy az Igazság.
Krisztus halála,
- Te vagy a békesség,
békességem Teveled, önmagaddal, Isten,
magaddal békítettél meg.
Olyan csodát tettél,
hogy Te Szent,
Te nem ismeresz korlátokat, kiáradtál,
Krisztus halála,
- igen, Te vagy az áradó folyam,
és egészen hozzám értél el.
Úgy hajoltál le, én Atyám,
úgy vettél Te a két karodba,
és az én sajgó sebeimet,
- megtisztítottál és meggyógyítottál engemet,
Krisztus halála.
Te vagy a Szentség,
Istennek kiáradása,
Te dicsőséges,
Te halhatatlan Fenség.
Ó, halál,
- hogyne hát Tebeléd temetkeznék el?
Ó, Élet,
- hogyne, hogy Tebeléd merülnék el,
hogyan éljek,
hogyan életem megszakíthatatlan legyen,
hogyan legyen énbennem a Szeretet.
Krisztus halála,
Te áldott,
Te örök Élet.

Mk 16,1-8

Ti a keresztre feszített Názáreti Jézust keresitek.
Keresitek a holtat,
a testét,
a testet keresitek.
Az Igévé váltat,
az Életet,
a keresztre feszített Názáreti Jézust keresitek.
Mert az Ő keresztje valóban Élet,
mert az Ő halála valóban halhatatlan.
Halhatatlan örökkévalóság,
mert az Ő teste,
a test, ami az Ige lett,
az Igévé vált teste,
Ő valóban hatalmat ad tinektek,
hogy Isten gyermekei legyetek.
Ő valóban feltámasztja a ti testetek,
Őt keresitek,
a keresztre feszítettet.
És keresitek Őbenne az eget,
az Életet keresitek Őbenne,
a Szentséget.
És Ő igazán megadja tinektek a bőségeset,
túlsorduló, tömött mértékkel mér a ti öletekbe.
Túlsorduló, tömött mértékkel méri tinektek a szeretetet,
a titokzatosat.
Megszentel titeket,
és beavat az Atya rejtelmes titkaiba,
bevezet benneteket az Isten titokzatos mélyeibe.
Ő, a keresztre feszített szent Test,
Ő, az Igévé vált.
Az Atya keblére hajtotta fejét,
és Ő egyedül,
Ő látta az Atyát,
és Ő kitérte tinektek az Atya ajtaját.
Jöjjetek - hív benneteket,
jöjjetek,
jöjjetek az ünnepre,
jöjjetek, és vegyétek a kenyeret,
jöjjetek, és a béke legyen a tietek,
a békesség.
Legyen a tietek az Atyának mélységes melegsége,
legyen a tietek az Istennek bensősége.
Legyen a tietek,
valóban a tietek legyen az Élet.
Ti a keresztre feszített Názáreti Jézust keresitek.
És Jézus, Ő, igen, Ő a ti üdvösségetek,
valóban üdvözítő,

valóban Élet,
valóban feltámadt.
És valóban az Ő halála Életet ajándékozott tinéktek,
örök Életet,
megszentel,
és odaad az Atyának.

Kedves Hívek!
Húsvéti vigíliánk ünneplésében egy újabb szakaszhoz érkeztünk el.
Titokzatos ez az éjszaka,
titokzatos tettei Istennek.
Az első titok a fény ünnepe volt,
a fény,
az erő szétszaggatja a sötétséget.
Krisztus békét ad a gyűlölség helyett,
valóban békét,
és megszenteli a szegényeket.
Ő Tűz,
valóban lángoló,
valóban Erő,
a győzedelmes Krisztus ünnepe a fény ünnepe,
a tűzé,
a gyertyáié.
A második ünnep az ige ünnepe.
Az ige terített asztalán olyan bőséges az étel,
de ezen az asztalon e bőséges élet csak egyetlen kenyér,
egyetlen íz,
édesebb minden méznél.
És aki evett ebből a kenyérből,
már csak erre a kenyérre éhes.
Isten Igéje Isten maga,
önmagát nyújtja át Szavában.
Azt az édes Jóságot, aki látta,
látta a világot,
és a világnak minden kicsinyét látja.
És akinek áldott,
akinek látó szeme letörölt minden keserű könnyeket,
és minden ösvényeket egyenessé tett,
annak a Jóságnak ünnepe ez a kenyér,
aki ott áll - olyan gondos Ő az ember minden útján.
És mielőtt még valamit kérne tőled, többet adott,
előbb szeretett téged,
és elhalmozott azzal a szeretettel,
amelyről szív és értelem nem álmodhat.
Az Ige az az Isten,
az a Kenyér,
aki olyan ékes,
akinek értéke gyöngyét messze meghaladja.

És Ő a te házad fala,
Ő a város utcái,
Ő a kapu, amin beléphetsz,
Isten a te otthonod.
Önmagáról beszél az Ige,
az Istent nyújtja teneked,
azt a hűségeset, aki szentségét megosztja teveled.
Megosztja úgy, mint vándor vándorral a kenyeret.
És olyan közvetlen hozzád, mint a jóbarátok,
és úgy hív magához, hogy
jöjjetek, és énbennem nyugalmat talál a ti szívetek.
És aki Őbenne reménykedett,
az ő reménye nem csalatkozott meg soha sem.
Az Ige ünnepe e titokzatos ünnep,
az Isten ajkán fakadt élő Beszéd kenyere.
Istent nyújtja teneked, a Jóságosat,
s miközben így az úton haladt veled,
lám, már hazaérkeztetek,
már égnek a fények,
az otthon fényei.
Már-már...de még nem,
de szinte már kezébe vette a kenyeret,
hogy megtörje teneked,
mielőtt azonban erre az ünnepre még sor kerülne,
az áldozatnak arra a titkára,
amelyik az egység az Úrral,
mielőtt még a tanítvány ott ülne mestere mellett,
és keblére hajtaná fejét a szeretett tanítvány,
előbb még egy titkot meg kell ünnepelned.
És ez az ünnep következik mostan,
mielőtt bemennél a lakomára,
előbb fel kell öltözködnöd.
A felöltözés titka ez az ünnep,
fel kell venned a mennyegző ruháját.
A keresztség liturgiája,
hogy megmosott téged a Bárány vére,
hogy tisztára mosott,
a keresztség vize újjá alkotott.
A keresztség liturgiája a felöltözés titka,
mielőtt bemennél az égi lakomára,
előtte felöltöd a Bárányt,
a hibátlant,
az ártatlanságot.
Az ártatlanság ünnepe a keresztség liturgiája,
amelyik most következik,
a keresztségé,
és benne minden szentségé.
Mert minden szentség felépít,
felépít Krisztus testévé.
Mert minden szentség megmos a Bárány vérével,

és megszentel.
Mert minden szentség felöltöztet,
a mennyegző köntösébe.
És mindig mos,
és mindig épít,
folyton ömlik reád a keresztség tiszta vize,
és mindig tisztogat a keresztség múlhatatlan kegyelme.
És mindig táplál Krisztusnak szent teste,
az Ő kiomló vére,
hogy erőd legyen a szeretetben.
És mindig odaadja teneked az Ő Lelkét.
És az Ő Lelke tehozzád beröppen,
és benned él,
és veled együtt imádkozik.
Szentség a Szent Lélek,
mindegyik szentség a felöltöztetés liturgiája.
Felöltöztetés,
hogy bemenj a lakomára,
hogy eggyé válj a te Isteneddel,
az Úrral,
a végleges ünnepben.
Most tehát a keresztség liturgiáját ünnepeljük meg,
ünnepeljük meg a keresztség megszentelt helyén,
a keresztlő kápolnában,
oda vonuljunk most ki,
és ott újítsuk meg a keresztségi fogadásunkat.

Igen, a mi emberi létünknek,
megtisztított,
a kegyelemmel felöltöztetett,
széppé tett,
Krisztusnak kiomló vérével megmosott állapotában történik,
ezt juttatja eszünkbe ez a szertartás,
amikor most a keresztségünket mintegy újra magunkra öltve,
amikor a húsvéti gyertyáról,
a Krisztus életéről vett jelképpel,
az égő lánggal a kezünkben,
amikor a megtisztulást adó vízzel meghintve,
elindulunk,
hogy részt vegyünk a szentmisén.
És ez a tanulság adja azt a tanítást is nekünk,
hogy minden szentmisében,
újítsuk fel magunkban a keresztségkor megkapott kegyelemnek az ártatlanságát,
azt a gyönyörű ékességet,
amelyet Krisztusnak a kereszthalála ajándékozott nekünk a szentséggel.
S az is jusson eszünkbe,
hogy minden szentmisén való részvételünk a mi üdvösségünk már,
a mennyben,
az üdvösségben majd odahajtjuk a fejünket ugyanannak a Krisztusnak keblére,

aki ugyanazzal a mozdulattal,
mint a szentmisén önmagát fogja nekünk nyújtani,
hogy életünk legyen az örökkévalóságban.
Ámen.